

Een man tegenover me staat op. Zijn koffer rolt achter hem aan, piepend draaien de kleine, plastic wielletjes rond over de tegels van de stationshal. De broekspijpen van zijn pak hangen over zijn hakken, er zit veel ruimte tussen de rug van zijn colbert en zijn ruggengraat. Op basis van deze feiten vallen er veel conclusies te trekken. Bijvoorbeeld dat hij een sollicitatie heeft bij een grote bank in een stad waar hij nog nooit is geweest. Of een stad waar hij al heel vaak is geweest; misschien was de sollicitatie wel hier, hoe onwaarschijnlijk het ook is. In deze stad is maar één bank, met een klein kantoorje aan het hoofdplein. Het is een stad waar mensen vandaan streven te gaan, op de een of andere manier nooit echt weten te verlaten. Het is ook een stad waarin relatieve armoede aan alle gevels en ramen blijft hangen, met mensen die pakken huren voor sollicitaties en koffers die nooit ophouden met piepen.

Wanneer de man uit mijn zichtveld verdwenen is, kijk ik weer naar mijn handen en naar wat er in mijn handen ligt. Het ticket is groot, groter dan ik gewend ben van reguliere treinkaartjes. Mijn bestemming en de vertrektijd van mijn trein staan op het witte papier geprint, niet gedrukt, want het karton glanst en er is geen reliëf te zien. De datum op het ticket komt overeen met de datum die ik al maanden geleden op mijn kalender heb omcirkeld, de datum die ik in mijn e-mails aan vrienden en familieleden heb toegevoegd, de datum die ik, als het had gekund, op mijn voorhoofd had laten tatoeëren, zodat iedereen uit dit kleine stadje zou weten dat ik het echt ging doen, echt wegging, zoals ik jaren geleden al had gezworen.

Ik had toen niet kunnen weten dat ik me nu zo zou voelen. Het is toch vreemd, hoe dat soort dingen werken. Dat je denkt ergens écht klaar voor te zijn, maar jezelf op het moment suprême toch erop betrapt tegen te willen stribbelen. Het begon pas echt vannacht, toen ik wakker werd van een groep jongeren die naast ons huis in het steegje stonden te roken en luid met elkaar begonnen te converseren. Zonder dat ik het wilde zonk mijn hart ietsje dieper mijn borst in, ontspanden mijn spieren lichtjes. Toen pas besepte ik me dat ik niet zou weten hoe ik zonder dit geluid zou moeten slapen. In al die 18 jaar die mijn leven nu telde was ik nog maar een enkele keer niet wakker geworden van rumoer en geschreeuw beneden mijn raam.

Je zou ervan kunnen verlammen, het besef dat je jezelf op zo'n manier hebt verweven met je omgeving. En ik héb ook te veel van mezelf in het baksteen en cement van mijn muren gestopt, te veel van mijn herinneringen achter vochtig behang geplakt en aan versleten gordijnen geregen.

Daarnaast ook het besef dat ik nooit meer terug zal kunnen keren naar deze kamer zoals hij nu is, volledig van mij, een versie van mij die haar hele leven in deze kamer heeft geslapen en geen ander matras gewend is. Wanneer ik terugkom ben ik een kersverse student die haar leven hier heeft verruild voor een blinkender leven in een schonere stad en als gevolg daarvan haar eigen huis niet meer haar huis mag noemen, niet meer thuis kan zijn in haar eigen kamer zonder de herinneringen aan het bestaan in een ander.

Ik zou nog om kunnen keren, in plaats van over onbekende me over bekende straten verplaatsen. Ik zou mijn leven weer op kunnen pakken zoals ik het vanochtend had achtergelaten, mijn tassen op de vloer van de overloop zetten en het knopje indrukken. Schellend geluid door het trappenhuis laten trekken. In één beweging het hele gebouw duidelijk maken dat ik ervan af heb gezien. Dat ik weer thuis ben gekomen. Wat staat me vervolgens te wachten? Een jaar lang borden schrobben en filterkoffie serveren? Getallen en gegevens van het ene document naar het andere kopiëren? Een sociaal isolement tussen mijzelf en de buitenwereld opleggen, mijn leven voor 4,77/u verkopen?

En als ik toch instap, hoe weet ik dan waar ik mijn kleren moet wassen? Waar ik het beste mijn boodschappen kan doen, mijn kleren kan kopen? Hoe weet ik dat mensen mij aardig gaan vinden,

dat ze mijn naam willen leren, de lettergrepen in hun mond willen nemen en mij na willen roepen als te zeggen: 'Wacht op mij, ik wil je bij me hebben!?' Hoe weet ik of ik verslagen en papers kan schrijven, of ik voor tentamens kan blokken en ze vervolgens ook weet te halen? Hoe weet ik wie ik word als ik ben omgeven door mensen die mij niet begrijpen, die op andere manieren praten en leven? Hoe weet ik wie mijn ouders zien als ik met kerst terugkom en ze verwachten hun dochter van het station op te halen, maar een onbekende ze tegemoet blijkt te lopen?

Of moet dat me geen zorgen baren? Is het beter met ogen dicht het onbekende pad in te rennen dan je handen en voeten op de terugweg open te halen? Vanuit de verte zie ik een trein aankomen, grote rommelende cabines komen tot stilstand, schuifdeuren openen en glimmende reizigers stappen naar buiten, knijpen hun ogen samen en ademen haastig de buitenlucht in. Twee opgelapte weekendtassen met gestikte gaten en verloren knopen trekken aan mijn armen. Ik stap als een van de laatsten de trein in, wankelend vanwege het verschil in gewicht tussen mijn linker- en rechterreistas en de beslissing die ik zojuist heb genomen. De trein is verlaten, in de coupé waar ik binnenstap zitten enkele passagiers, allen opgeslokt door hun eigen bezigheden. Mijn tassen houd ik bij me, voor mijn voeten en naast me op de nepleren bekleding van de treinstoelen.

Pas na een lange tijd begint de trein op te trekken, steeds sneller zie ik bekende landbouwgrond en grasweiden voor onbekende bedrijfsterreinen en bossen verruild worden. Ik had boeken meegenomen om in deze tijd te lezen, lijstjes om af te vinken en dagboeken om aan te beginnen, maar nu wil ik het liefst alles onthouden: de namen op bordjes die we passeren, graffitikunstwerken op vervallen fabrieksmuren, kleine stations en perrons die we voorbijgaan of waar we juist stilstand bij houden, het grijs van de lucht dat er uitziet als opkomende regenbuien, het onvermijdelijke gekletter van deze wolkbreuken.

Mijn bestemming is de laatste stop van het traject van deze trein, het is donker wanneer we er aankomen. De cabine is fel verlicht en benauwd, voor zover ik kan zien zitten er nog maar drie mensen in deze coupé, twee staan op en begeven zich naar de deuren. Ook ik pak mijn tassen en wacht totdat de deuren openschuiven. Net zoals de passagiers op mijn vertrekstation deden, knijp ik mijn ogen samen en adem ik haastig in. De wind waait langs mijn wangen, een vrouw houdt een mededeling via de intercom, een stadsplattegrond geeft aan waar ik ben, dat mijn reis is beëindigd, terwijl hij feitelijk pas net is begonnen.